

A Schosberger Család

Ez a családom. A kép a Mileticeva utcai lakásunk nappalijában készült a második világháború elején. Ez az utolsó kép, amelyen együtt van a családom. Apám [Schosberger József] ül, én baloldalt állok, az öcsém, Dodi jobboldalt, és anyám [Paula] középen.

1933-ban a Mileticeva utcába költöztünk, mert apámnak pénzügyi nehézségei adódtak, és el kellett adnunk a házunkat. Egy olyan házba költöztünk, amit az egykori Kamila kávéház helyén emeltek. Korábban a Kamila volt az újvidéki írók és bohémek találkozóhelye. Az épületet Cocek Nándor újvidéki építési vállalkozó építette Feith Mihály építész tervei szerint. Ott lakott nálunk, és néha Gizella nagymamánál ebédelt a Karadzic utcában.

Több rokonunk is ott lakott abban a házban: Kellerék (ma Rehovotban élnek), Kálmánék, doktor Szántó és a családja, Schosberger Manó (Kis Marci) a családjával. Még több lakó is volt, de rájuk nem emlékszem.

Mi egy négyszobás lakásba költöztünk a földszinten; a bejárat után egyből az ebédlőbe léptünk, amit azzal az ebédlőbútorral rendeztünk be, ami a házunkban volt, ez egy úgynevezett újnémet stílusú bútor volt, amit anyám az apjától kapott nászajándékba. Az ebédlőből lehetett belépni a nappaliba. A nappali bútora mahagóniból készült szecessziós stílusban, volt ott egy nagy könyvszekrény, apám íróasztala, a szoba közepén pedig egy kerek asztal állt négy karosszékkal. A földön perzsaasznyeg volt. Ebben a szobában volt egy Lauberger és Gross-féle zongora is. Ezt Budapestről kaptuk, a többi bútort pedig Eduard Krausnál vettük.

Dodikával közös szobánk volt; minden bútorunk zöld volt. Nekem zöld vaságyam volt, Dodika pedig egy zöld heverőn aludt. A szobában állt egy cserépkályha. Az ablak előtt volt két zöld színű munkaasztal paddal. Később aztán ide került a rajzasztalom. A negyedik szoba a szüleim hálószobája volt, és volt fürdőszoba, de a vécé külön volt. Az ebédlőből lehetett átmenni a hallba is, onnan pedig a konyhába és a spájzba. A lakáshoz tartozott még egy cselédszoba, de annak

külön bejárata volt, az épület előteréből. Ez egy kicsi szoba volt, amiben egy ágy meg egy szekrény fért el.

Rengeteg könyvünk volt, egy részét még anyám hozta a családi könyvtárból, de mi is sok könyvet vásároltunk. Voltak ott külföldi írók, magyar írók, lexikonok, különféle történelmi könyvek. Elolvastam például a legvastagabb könyvet, a női anatómiáról. Kiskoromban egyszer anyám levette magának ezt a könyvet a polcról, én meg elcsentem, és titokban olvasgattam.

A szüleim és az öcsém 1942. január huszonharmadikán haltak meg az újvidéki vérengzés alatt. A házunkból mindenkit meggyilkoltak a vérengzés alatt, mégpedig a házunk előtt, az utcán. Csupán két kisbaba menekült meg, a szolgálók párnába rejtették őket, és így menekültek meg.